

ע"פ 45892/08/21 - בועז יצחקי, נתנאל יצחקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 45892-08-21
יצחקי ואח' נ' מדינת ישראל

לפני:
כב' השופט אהרן פרקש, נשיא
כב' השופט עודד שחם
כב' השופט אברהם רובין

המערכים

1. בועז יצחקי
 2. נתנאל יצחקי
- ע"י ב"כ עו"ד יצחק הומינר ו/או יהונתן איתן

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נורית לנגנטל-שוורץ
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ש' לארי-בבלי) בת.פ. 2298-03-19. בהכרעת הדין (9.8.20) הורשע המערער 1 בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. מערער 2 הורשע בעבירה של תקיפה סתם. בגזר הדין (7.7.21) נגזרו על מערער 1 שלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. על מערער 2 נגזרו 80 שעות של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. הערעור שבפנינו מופנה הן נגד הכרעת הדין, הן נגד גזר הדין.

2. תחילה לערעור על הכרעת הדין. עניינו של ערעור זה בתקיפת קביעות עובדתיות של בית משפט קמא, אשר התבססו, בין היתר, על ממצאי מהימנות. ככלל, אין זה מדרכה של ערכאת ערעור להתערב בקביעות כאלה, לגביהן נהנית הערכאה הדיונית, המתרשמת באופן בלתי אמצעי מן העדים, מיתרון מובנה. אין בטיעוני המערערים דבר מה העשוי להצדיק חריגה מכלל זה. הכרעת הדין נומקה היטב. בית המשפט נתן דעתו באופן מפורט לראיות שבאו בפניו. הוא בחן את העדויות באופן זהיר ודקדקני. מסקנתו המרשיעה מושתתת על שילוב של עדות המתלונן, לו האמין בית המשפט; עדות שכן (מר יהודה עמר) המתגורר במקום אשר גם היא נמצאה מהימנה ולה ניתן משקל גבוה; עדויות רעיות של המתלונן ואמה, אשר אף הן נמצאו מהימנות; והראיות אודות מצבו הרפואי של המתלונן בעקבות האירוע. בית המשפט נתן דעתו לטענות בדבר אי התאמות כאלה ואחרות בעדות המתלונן, למשל לגבי השעה המדויקת בה התרחש האירוע, האופן המדויק בו הוכה, וכיוצא באלה פרטים. מסקנתו, כי אין מדובר בסתירות משמעותיות היורדות לשורשם של דברים, מקובלת עלינו במלואה, ומה גם שאין חולק כי מדובר באירוע רב משתתפים. הוא הדין במסקנה דומה אליה הגיע בית המשפט לאחר שדן בטענות בדבר אי התאמות בעדותו של השכן. מנגד, עדויות הנאשמים, ומספר עדי הגנה שהובאו מטעמם, לא נמצאו מהימנות, ולא היה בהן כדי להסביר את האירוע בו מדובר או את חלקם בו. אף כאן, אין בפי המערערים טענות של ממש, העשויות להביא להתערבות בממצאי של בית משפט קמא.

3. המערערים טוענים כי יש לבטל את ההרשעה. טענה זו יש לדחות. היא אינה מצביעה על שגגה כלשהי במסקנת בית משפט קמא, לפיה אין מדובר במקרה חריג הנופל לגדרן של אמות המידה שנקבעו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד (3) 337. מצבו הרפואי של מערער 1, כמו גם טענותיו כי מנע פיגוע בשנת 1987, ופעל להוזלת מזון לנצרכים בתחילת שנות ה-90, אינם מהווים טעם לאי הרשעה. אשר למערער 2, אכן, האלימות שהפעיל המערער 2, דחיפה, אינה קרובה לרף הגבוה. עם זאת, במבט כולל על האירוע כולו, לא ניתן לתאר את חלקו במקרה כעניין של מה בכך, אשר אינו מצדיק הרשעה בפלילים. אף לא הוצגה תשתית של ממש אודות פגיעה בלתי מידתית שההרשעה עלולה לגרום למערער זה. אשר לטענתו בדבר אכיפה בררנית, הרי שזו מבוססת על כך שחמותו של המתלונן לא הועמדה לדין, חרף עדותה כי היכתה את המערער 2 בנעלה בתגובה לכך שדחף אותה. מן הדברים, כמו גם ממכלול הראיות, ברור כי המערערים היו הצד היוזם באירוע. במצב זה, אין לדבר על אכיפה בררנית. הדברים אמורים ביתר שאת, נוכח אי הבהירות העולה מן הראיות, האם מערער 2 אכן הוכה.

4. לפיכך, אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין. אשר לגזר הדין, נקודת המוצא היא כי ערכאת ערעור עשויה להתערב בעונש, אם הוא סוטה באופן מהותי מרמת הענישה הנדרשת. המקרה הנוכחי אינו קרוב לעמוד באמת מידה זו. בית משפט קמא נתן דעתו לכלל השיקולים הצריכים לעניין, ובכללם תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של המערערים; נטילת אחריות; העדר עבר פלילי; וכן גילו ומצבו הרפואי של מערער 1. העונשים שהטיל מידתיים וסבירים בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לעבירות ולנסיבות ביצוען. מסקנה זו עומדת בעינה גם כאשר מביאים בחשבון כי ברקע מצויות טענות (מוכחשות) לפיהן המתלונן נהג באלימות כלפי נעמה מנשה, גיסתו, שהיא גם בתו של מערער 1 ואחותו של מערער 2. בהקשר זה אנו מביאים בחשבון כי המערערים היו חלק מחבורה אשר הגיעה לביתו של המתלונן על מנת להתעמת איתו, ואף להפחידו. אנו מביאים בחשבון גם, כי מערער 1 הלם בפניו בעזרת חפץ כלשהו, וכי נגרמו למתלונן חבלות שהצריכו טיפול בבית חולים. העונשים שנגזרו נתנו משקל הולם לעבירות ולנסיבות המתוארות של ביצוען. הם אף תואמים לחלוטין את המלצות שירות המבחן. לא הוצגו נסיבות אישיות, העשויות להביא למסקנה כי העונשים אינם מידתיים. במכלול נסיבות אלה, אנו דוחים גם את הערעור על גזר הדין.

5. התוצאה של כל האמור היא, כי הערעור נדחה.

6. עיכוב ביצוע העונשים שנגזרו על המערערים מבוטל בזה.

7. המערער 1 יתייצב לריצוי עונשו ביום 23.1.22 עד השעה 08:00 במפקדת עבודות שירות, באר שבע.

8. המערער 2 יחל לבצע את השל"צ ביום 2.1.22.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים ותוודא קבלה.

ניתן היום, י"א טבת תשפ"ב, 15 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

אברהם רובין, שופט

עודד שחם, שופט

אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]